

INTERVJUU | Aivar Mäe vastab ahistamissüüdistustele: See on pahatahtlik. Tunnan ennast ära vaid hambaharjanaljas

Rahvusooperi direktor Aivar Mäe tutvus Ekspressi vahendusel talle esitatud ahistamissüüdistustega intervjuu käigus. Usutlus toimus möödunud nädala neljapäeval (18.07.2020).

- NB! PABERKANDJAL ILMUNUD SISU - Teiega lähestikku töötanud inimesed on kirjeldanud sobimatut käitumist, eriti noorte naiste suhtes.

Nimelt?

Et te teete seksuaalse alatooniga nalju, olete naisi katsunud sobimatult, koosolekud pöörduvad tihti nilbeteks naljade tegemiseks.

Oeh... Ma ei oska ühtegi sellist seika välja tuua. Meil on asutuses jurist, personalijuht ja direktor on kõigile kättesaadavad. Kui küsite, kas on selliste probleemidega käidud personalijuhi või juristi juures või minu juures, siis – mitte kordagi.

Mitte kordagi pole teile öeldud, et teie käitumine, kui viitate või teete nilbeid nalju näiteks...

Ma ei tea, mis need nilbed naljad on. Ma ei ütle, et ma olen tohutu naljamees ja ma ei tea, et ma teeks nilbeid nalju. Mida te selle all mõtlete?

Näiteks, kui naisel on seljas lukuga kleit, küsite, kas lukk on selleks, et kleit kiiremini seljast ära tuleks.

Ma arvan, et peaks olema mingi konkreetne inimene siis, kes seda ütleb. Ma küll ei tea selliseid asju.

Kirjutasin sellised juhtumid üles ja annan neid teile lugeda.

(Loeb ja teeb märkusi - toim)

„See tundus mu unistuste töökohana nii mitmel tasandil. Olin täis motivatsiooni, närveldasin vestluse eel. Rääkisime Aivariga mu CV-st, varasematest tegemistest. Ühel hetkel jutt pöördus. Ta ütles: "Oled praegu 20aastane – millal sigima hakkad?" Ma ei osanud midagi vastata, sest polnud sellele kunagi varem mõelnud. Siis ta küsis, kas ma elan üksi. Vastasin viimaks, et ma tõesti ei tea, millal lapse saan – ilmselt järgneva 10 aasta jooksul. Ta mõtles natuke ja vastas: noh, 8 aastat pead vastu? Ja siis viibutas näpuga: „Ei-ei-ei! Bioloogiline kell tiksub! Teeme 7,5!” See ehmatas tol hetkel ära,

ekspress.ee

22.06.2020 13:25

Greete Lehepuu

8500

Estonia teater

Aivar Mäe

Ballett

Ooper

aga alles pärast sõbrannale rääkimist sain aru, et see olukord oli vastik.”

Ei, ma ei kasuta selliseid sõnu – „sigima”.

„Mul oli seljas valge triiksärk, mille alt oli aimata pesu jooni. Ta märkis koosolekul umbes kümne inimese ees, et pitsiline pesu on hea maitse. Ma ostsin pärast seda nahavärvi alussärgi ja kandsin seda iga riituse all, et ei tekiks ühtki võimalust mu pesu kommenteerida.”

Ei-ei, ei ole isegi kuulnud ega tea sellest midagi – mingi valge triiksärk.

„Olime telestuudios. Läksin kaasa, et anda nõu jutupunktideks või sõnastada keerulist teemat. Samuti, et luua kontakte toimetajatega ja saatetegijatega tuleviku tarbeks. Grimmitoas ütleb Aivar valjult kõigi kuuldes: „Oi! Mu hambahari jäi hommikul ju sinu juurde!” Ja siis kordas sama nalja ka stuudios saatejuhtide kuuldes. Isegi kui ta võttis mu professionaalset nõu kuulda, nullis tema kommentaar mu olemasolu teiste inimeste jaoks. Ühtäkki olin suvaline tšikk, kelle juurde hambaharja unustada. Ilmselt said kõik aru, et ta tegelikult ei unustanud, aga juba viide, et me muud moodi seotud oleme, on tobe!”

Aa, siin ma tean, kellest jutt on.

„Läksin tema kabinetist välja, nagu ikka, nägu ees. Ta hüüdis mind, kutsus tagasi ja küsis magusal häälel muiates: kas sa tead, mis on viimane asi, mida mees vaatab, kui naine ruumist väljub? Ta ootas, et ma ütleks: tagumik. Seejärel taganesin toast selg ees. Ta võis seda vabalt teha vahetult pärast seda, kui olin külalised enda ees toast välja juhatanud ja nende järel läinud. Talle polnud oluline, et teised inimesed ootasid, vaid et ta saaks seda, mida tahab. Mis selle asja mõte oli? Mulle koht kätte näidata? Mind alandada?”

„Kallistades läks ta käsi alati siivutult madalamale, tagumikule, käsi ümbert võttes riivas rindu. Kui olite kahekesi, võis ta ka suu peale musi teha.”

„Olime koridoris, rääkisime veel tõiseid asju ja arutlesime toimunud ürituste üle. See oli kahe intelligentse inimese vestlus. Ühel hetkel märkasid, et ta silmad käivad mu dekolteel. Ning et ta vaatab, ega kedagi koridoris pole. Siis tuli ta hästi lähedale, tõmbas kleidi dekoltee enda poole ja vaatas mu rindu. Oli palav ilm, seetõttu ei olnud mul alussärki. Kuna kleit polnud ümber, sai ta ülalt alla kogu mu keha näha. Ta vaatas mind 3-4 sekundit, hakkas siis kõva häälega naerma ning läks oma kabineti poole. Jäin veel koridori, jalad värisesid.”

Need on ühe inimese seisukohad, et ma kellelgi käega mööda tagumikku libistasin või mis seal oli. (Vaatab lehelt sõnastust - toim)

Ma arvan, et hambaharjanali võis küll olla.

Teile tuleb see olukord meelde?

Käisime hommikutelevisioonis. Kas ma seda ütlesin, seda ma tõesti ei tea. See on kontekstist välja rebitud mingil moel.

Aga millises kontekstis siis on korrektne öelda võõraste inimeste ees, et unustasite oma hambaharja?

Ma tõesti ei mäleta, see võis olla paar-kolm aastat tagasi. Aga see võib olla minu nali nagu te ütlesite. Seal oli keegi, kes küsis, et kust te nüüd koos tulete või midagi taolist. See on kontekstist välja võetud.

Aga muud asjad – ei.

Kui teisel inimesel on ebamugav, kas on õigustatud sellist nalja teha?

Ei, ta peab seda ütleva, et see on ebamugav. Ja siis seda nalja ei tehta.

Kirjeldasite, et keegi küsis teilt, kust te koos tulete ja siis teie esimene märkus on, et te veetsite öö koos. Kuidas naisterahvas peab reageerima sellele?

Ei, See ei olnud üldse nii, see ei olnud esimene märkus. Aga see on kontekstist välja võetud, aga ma ei mäleta seda konteksti, kus see oli. Aga me käisime ju kommunikatsioonijuhiga palju koos – raadios, teles, igal pool.

Kas te näete olukorda, kus sellise nalja tegemine on üleüldse kohane kolleegide vahel?

Kui räägime teatrist ja sellest, mis toimub teatriseinte vahel, siis teatri seinte vahel toimub nii mõndagi. Aga kõõgi üks hoitakse kinni, sest nagu on meil võtmehoidjale kirjutatud: teater on meie kodu. Veedame siin majas rohkem aega, kui kodus. Nii töötajad, artistid kui ka juhtkond.

Seda enam oleks vaja, et see keskkond oleks turvaline, meeldiv, professionaalne.

Absoluutselt. Ma arvan, et meie keskkond on väga meeldiv ja professionaalne ja teeme selleks kõik, et see nii oleks. Kui mõtlen ka koroona ajale, siis arvan, et oleme väga hästi hoitud. Et ...

kuidas ja milliseid nalju, üks teatris käib ikkagi näitlemine kõigil tasanditel. Siin töötavad ju fännid. Oma elukutse fännid, teatavasti kultuuriinimestele ka kõige paremini palka ei maksta ja raha ei ole prioriteet, mis teid siin hoiab. Aga [teatris hoiab] keskkond, inimesed ja suhted inimeste vahel. Ja need, kes ei sobitu keskkonda, paraku lähevad ära.

Need pole olukorrad, mida kirjeldab ainult üks inimene.

„Kui jutt on ujumisest ja isegi temaga ei räägita, põikab ta ikka sisse kommentaariga: kas käisite alasti ujumas? Kui sul on seljas kummiga seelik või lukuga kleit, küsib ta, kas see on selleks, et saaks kiiremini seljast ära võtta? Kui on juttu kodus olemisest, järgneb kiirelt küsimus, et kas tulen külla?”

„Ta võib suvalisel eelarve arutamise koosolekul ühel hetkel üle laua vaadata ja küsida naiskolleegilt, et mis siis saab, kui ta tema pluusil veel kaks nõöpi lahti teeb. Mingil hetkel sellised kommentaarid lihtsalt ei üllata sind enam. Tahad tööjuttudega edasi minna, iga minut päevast on ju arvel.”

„Kui on miniseelik, siis see on maitsekas. Aga kui pikkade käiste ja suletud dekolteega kleit, siis saad kommentaari, et sul on nunnarüü seljas.”

Ei no, siukest asja... ma ei tea, kust see võetud on. See on pahatahtlik, et ma sunnin kellelgi koosoleku ajal nõöpe lahti tegema. No tule taevast appi! See on ebareaalne tõesti.

Seal on kirjas, et te teete kommentaari.

Koosoleku ees? Muidugi mitte.

Aga need on olukorrad – kui juba koosolekutest räägime – kus on ju palju inimesi, kes seda näevad ja sellest räägivad.

Mis asja?! Ei, no kuulge, ei-ei-ei. See on pahatahtlik. Kas siin on tegemist inimesega, kellega lepitati tööleping?

Ma ei saa teile oma allikate kohta midagi öelda, kas nad siin praegu töötavad või mitte.

„Ta kutsus mind enda kabinetti ja palus ukse kinni panna. Siis küsis: millal sa viimati vahekorras olid? See oli tema jaoks nali, aga ma ei osanud midagi vastata. Ta võis küsimust ka kolm korda korrata. Mõnikord tegi ta seda, et meie üks-ühele kohtumise alguses „jääd murda”, arvates, et see nali loob lõbusa meeleolu. Soovisin alati, kui ta nii tegi, et ma oskaks selle naljaks pöörata. Lõpuks õppisin vastama küsimusega – kas oli midagi kasulikku ka? Ja siis jalutasin välja.”

„Kui seisad ta lähedal, tal on parasjagu ülemeelik tuju ja ta tahaks nalja teha, võib ta vabalt su kõrvale seistes käe tagumikule panna ja seejärel naerda. Tema jaoks on see kõik nali.”

Ei, ma ei küsi ka. Aga see on pahatahtlik. Et ma kutsun inimese kabinetti ja küsin, millal ta viimati vahekorras oli. No tule taevas appi.

Seda on rääkinud mitu inimest.

See on ju puhas kohtukeiss? Siis ta peab ju .. see on ju n-ö #metoo, eks? Kes seda väidab, see valetab ja see tuleb kohtu teel selgeks vaielda. Nii võib igaüks kirjutada.

Nii et te arvate, et peaks pöörduma kohtusse teie vastu?

Absoluutselt. See on ju ehe ahistamine. Kui ma kutsun inimese kabinetti ja küsin, millal ta viimati vahekorras oli. Hallo! [Estonia teatri juht?](#)

Panete käe südamele ja..

Aga see on ju enesetapp! Miks ma peaks... ma peaks puhtaloll olema. Olen varsti 61 aastane inimene. Olen töötanud selles majas peaaegu 40 aastat. Seda kõike ei saa mulle pähe tõmmata lihtsalt.

Aga mis põhjusel teile siis seda ette heidetakse?

Põhjuseid on hästi palju. Üks on koondamine, vallandamine, lepingute lõpetamine. Äsja just oli keiss ühe teatri töötajaga, kes oli teatrite spartakiaadil ja kel oli tekkinud käel haigus ja ta andis meid kohtusse, süüdistades, et oleme korraldanud halva spartakiaadi, et me pole piisavalt jälginud ohtust ja tegelikult tahtis ta ainult raha saada, muud midagi.

Selliseid õnnekatseid on palju. Aga siin on ikkagi ... see on laim. Vist on eesti keeles see sõna?

Ainus, kus ma võin end ära tunda, on hambahari – ma arvan, et see on nali, mida ma olen teinud.

(Loeb edasi - toim)

„Olime väljasõidul. Need on alati ebamugavad, sest sul pole oma ruumi, oled väikses garderoobis. Etendusel oli palju kostüümivahetusi ja aega väga vähe. Tantsijad on muidugi harjunud, et pead etenduse ajal riideid vahetama seal, kus sul on aega seda teha. Pole vahet, kes seda näeb (lavamehed võtavad sellest niigi viimast, eriti ühes etenduses, kus kõik viimaks ihuvärvi pesus peavad olema), sest eesmärk on üks – kiiresti uude kostüümi ja tagasi lavale. Sel väljasõidul oli pikk kostüüm – ümber

keha, aga pikk ja mitte paljastav. Istusin lava kõrval diivanil, ajasin juttu ühe teise inimesega. Justkui maa alt ilmus järsku välja Aivar Mäe. Mina hakkasin samal ajal püsti tõusma, kui ta ütleb kõva häälega: „Tule siia! Näita kostüümi!” Olin teatris esimest aastat ja mõtlesin, et hea küll. Kostüüm koosnes kahest kihist kangast, ülemisel kihil oli külje peal taljel niidid väljas. Kõige pealt katsus Aivar seda kohta, kus olid niidid väljas, siis hõõrus samas käte vahel kangaid ning edasi käperdas kõige üle: rinnad, kõht, selg, tagumik, ta keerutas ja vaatas mind. Ja saatis riideturide juurde, kes küsisid, silmad suured ja ehmunud: „Mida ta just tegi sulle?!”

Eemalt, ammugi publikust niite näha polnud. Kostüüm oli terve, seda ei parandatud ka edaspidi kuidagi, kuigi olen selles tantsinud veel vähemalt 20 etendust.

Olin siis 19. Kõike nägi kõrvalt umbes 25 inimest. Edaspidi hoian enne etendust alati viimase hetkeni enne lavale minekut kampsuni seljas.”

„Aivar suhtub nagu baleriinid oleks teateri omand. Nagu põrand. Tema ütleb, millal oleme tööl ja millal puhkame. Viimasel ajal pole olnud koosolekut, kus ta poleks öelnud: ärge olge paksud! Mis on paks? 173 cm ja 55 kg näiteks.”

Ei, Aivar ei otsusta, millal baleriinid puhkavad või kas baleriin on paks või peenike. Selleks on balletijuht ja see mind ei huvita. Seda otsustab publik: kas tuleb vaatama või ei tule. Kas 55 kg on kerge või raske? Sõltub tantsijast. Meil on 50kiloseid väga palju. See pole üldse määrav. Aga jah, kui nad tulevad tööle, siis on nad ülekaalus. Siis on neil aega kolm nädalat, et kaalu saada. See on normaalne.

Mis te mõtlete selle all: kui nad tulevad tööle? Puhkuselt?

Jah. Siis on... sõltuvalt inimesest 3-5 kg [ülekaalu], aga see on lavalt juba nähtav.

Ei ole baleriinid teatri omad. Baleriinid vahelduvad meil 10-12 aastas. Noored inimesed, kes tahavad maailma näha, erinevaid truppe näha. Meie tantsime klassikat, kes tahab kaasaegset, läheb mujale. Sel aastal tuleb meile vist ka 12 tantsijat, see on üsna normaalne.

(Loeb edasi - toim)

„Aivari kabinetis oli suurem seltskond inimesi koosolekul. Siis kutsus ta välja ühe naisterahva ning tegi talle meie ees selgeks, kui nõme ja loll ta on ning et ta ei oska midagi teha. Ta rääkis seni, kuni viis naisterahva nutmiseni. Olen näinud kordi, kui tema kabinetist väljuvad nutvad kolleegid. On tajuda, et ta naudib koha kätte näitamist. Isegi kui tookord koosolekul tajus, et läks üle piiri.

Seda, et inimesed oma tööga hakkama ei saaks, ei juhtu tegelikult tihti.”

Estoniasse plaaniti esinema kutsuda noorte naiste trupp, kes pidi esitama sõukava (jätame mainimata täpse spordiala). Tegu oli 10-20 aastat oma valdkonnas tegutsenud profisportlastega.

Kohtumine Estonias päädis kiiresti piinlike pilkudevahetusega, sest Aivar Mäe küsis, kui lühikese seeliku naised selga plaanivad panna, kas neil jalg ikka kaela taha läheb ning kas pesu on seljas. „Oma elukogemuse pealt saan öelda, et sellist asja ei tule sageli ette. Miks me räägime välimustest ja riietest, kui peaksime arutama professionaalset poolt ehk kava? Näis, justkui oleks Mäe töökaaslased selliste hetkedega harjunud. See oli ebamugav ja arvestades, et maja on täis professionaalseid tantsijaid – ootamatu. Oleksime sinna esinema läinud, austusest Estonia vastu. See nimi portfoolios kaalub üle taolised ebameeldivused,“ rääkis trupi juht Ekspressile.

Oeh. Kas meilt väljuvad nutvad kolleegid aeg-ajalt kabinetist? Jah, inimestel on palju probleeme. Teater on teine kodu. Kui inimesel on rahad otsas ja ta ei oska hästi majandada, siis teater annab talle süüa. Tema töötöend töötab krediitkaardina ja kui mingil perekonnal on vaja saada laenu ja ta ei saa, siis teatrijuht tegeleb sellega, et laen ikkagi antaks. Ma arvan, et teater näeb väga palju vaeva oma inimestega. Hästi palju.

Kas te küsite töövestlustel naistelt, millal neil on plaanis laps saada?

Seda vastavalt seadusele ei tohi üldse küsidagi. Praegu CV-s on ju vaid hariduskäik, pole isegi perekonnaseisu.

See [küsimus] on oluline tantsijate puhul. Et kas me saame panustada või me ei saagi üldse truppi kokku.

Aga see on ju diskrimineerimine.

Ehh... No see ei ole diskrimineerimine, kui me ei saa truppi lavale panna. Ütleme siis nii: täna on Eestis vist kõige parem toetuste süsteem, mis puudutab emapalka. Ja täna on väga palju inimesi, kes tahavad tulla siia, et sünnitada. Ja saada toetust.

Peate silmas välismaalt Eestisse?

Jah. See on selles mõttes keeruline keiss, et .. ma nüüd täpselt seda ei tea, et kas seda saab elamisloaga. Aga kui saame siia hunnik inimesi, kes tegelikult üldse truppi ei tule...

Need, kellega ma olen rääkinud, on eestlased. Nad ütlevad, et see on tulnud jutuks ja neid näiteid on aastaid.

No kui te räägite balletitantsijatest, siis mina neid vastu ei võta.

Jah, seetõttu ma ka ei räägi balletitantsijatest.

Aaa.. et kui tantsijatest, siis teeb seda balletijuht.

Aga administratsiooni tööle tulijatest?

Seal võib olla mingi kontekst, et kui ta tuleb asendama kedagi, dekreedis olijat, see võib olla kontekst.

Miks?

Noh, kui sa ütled, et see on diskrimineerimine, siis see on. Sel juhul ma võin küsida, et kui ta juba on asendaja. Meil on lapse sündi hästi palju, kuulutasin kolm aastat tagasi välja laste aasta, aga see läks liiale, sest lapsi tuli nii palju, et enam ei olnud kedagi tööl. Ühe aastaga sündis vist 17 last, mis oli täielik maailmarekord. Ja tohutult tore! Aga asendajate asendajaid on tohutult palju. Sel hetkel võin ma tõesti küsida, kas on plaan minna dekreeti.

Aga kaasaegses töökeskkonnas see ei peaks üldse olema oluline. Te peaksite juhina suutma organisatsiooni juhtida ka nii, et ta ei pea töö pärast oma pereelu planeerima, või vastupidi. See on ju loomulik, et inimesed saavad lapsed ühel hetkel.

Muidugi.

Seal juures ka mehed. Kas meestelt küsite seda?

Kas ma küsin? Vist mitte jah.

Miks mitte siis?

No näed, ei küsi jah. Oleme suhteliselt väike riik ja meie töötavate inimeste arv on ikka üsna väike ja praegu ka mujal maailmas ooperiteatrites enam kohalikke inimesi väga palju ei tööta. Eesti on suutnud veel hoida oma inimesed siin. Läti ja Leedu ka, aga on palju välismaalasi siin.

Ma ütlen nii: olen küsinud, kui on dekreediasendus.

Miks see oluline on?

Et ei tekiks topeltdekreeti. Võtan inimese tööle ja kolmandal kuul ta ütleb mulle, et tegelikult olin juba lapseootel, aga ma ei öelnud sulle. See pole ju ka tema poolt viisakas – kandideerida, tulla, teades, et kahe kuu pärast lähen niikuinii emapuhkusele. Ma ei pea seda õigeks.

Teid on kirjeldatud joviaalse ja sooja inimesena, hea meelega kallistate ja soovite õnne. On aga kirjeldatud ka kummalisi koridoris

süllevajumisi. Teete nalja, et ei saa mööda minna. Või et kukute sülle naistele. Tunnete end ära nendes kirjeldustes?

No sülle ma ei saa kukkuda, sest ma kaalun selleks liiga palju. See naisterahvas viidaks haiglasse. See on ebanormaalne. Teatrites, ma arvan, üldse ühiskonnas kallistatakse palju, aga nüüd pärast covidit enam ilmselt kümme aastat ei kallistata. Jah, pärast esietendust on kõik laval, rõõmsad ja kallistavad. Aga esietenduse pidudel ma ei osale, see on põhimõtteline. Pärast sõnavõttu alati lahkun. Samamoodi ka lauluteatril. Pidudel ma ei osale, trupiga veini joomas ei käe...

Nojah, sellest jutt ei olegi. Ma küsin, et kas..

Sülle ma kuhugi ei saa vajuda, see on ebareaalne. Kallistame pärast esietendust alati, see on normaalne.

Teid on kirjeldatud ka inimesena, kes naiste puhul peab füüsilist välimust väga oluliseks. Ka värbamistel. On see nii?

Mina ei värba neid. Meil on olemas personalijuht. Tavaliselt on nii, et lõpuks jääb kaks inimest ja nemad tulevad minu juurde. Mul pole valikuid ei välise ega kehakaalu järgi. Sel hetkel on tehtud ära eeltöö ja tundide kaupa räägitud. Minu aeg on 5-10 minutit. Enne seda ma juba tean nende tausta, et justkui maailma avastama ma ei lähe. Ja mul ei ole seal valikut välimuse ega millegi muu järgi. Ei.

Mis puudutab lava – jah, lavainimestele on teatud nõuded, eriti, mis puudutab balletti. Need nõuded on kirjutamata reeglid.

Ma saan aru, et te eitate, et teete seksuaalse alatooniga nalju?

Eitan.. noh.. Ma arvan, et ma teen sama palju nagu iga mees. Ma eitan neid asju, mis siin on välja toodud: et ma käsin pluuksil nõõpe lahti teha või kutsun inimesi kabinetti ja küsin, millal nad viimati vahekorras olid.

Mida see tähendab: teete sama palju nalja, kui iga mees. Me räägime ikkagi professionaalsetest olukordadest.

Teater ei ole pank. Nagu ma ütlesin, teatriseltskond on selline ühte hoidev meeskond, kes aeg-ajalt lubab endale rohkem, kui tavaliselt. Teatrijuhi ja meeskonna vaheline tühimik on olematu. Ma olen üks meeskonna liikmetest. Selles mõttes jah, võib-olla lubame nii mina kui ka töötajad endale rohkem. Nad saavad ka mind kõnetada palju vabamalt kui kuskil pangas või minu poolest Eesti Ekspressis.

Need piirid on tunduvalt ähmasemad.

Kas ma saan õigesti aru, et te ütlete, et mingil momendil Estonia teatris, tööolukorras on täiesti normaalne teha seksuaalse alatooniga nalju kellegi arvelt?

Ei. Tööolukorras me teeme tööd ja üldse ei naljatagi. Aga üks ikka on selliseid istumishetki, kus toimub väljasõidud, arutatakse pikka perspektiivi, siis võetakse asja lõdvemalt.

Need olukorrad, mida olete saanud lugeda, on toimunud koosolekutel, kus on palju inimesi.

Siis on ju kõik tunnistajad olemas. Väga hea.

Jah.

Tore! Siis saab anda asjale ametliku käigu, kui tunnistajad on olemas. Siis on ju kõik hästi. Siis on vaja need selgeks teha, muidu on see lihtsalt puhas laim.

Kas olete oma kolleegile teinud musi suu peale?

Musi suu peale... ma küll ei ole.

Aga põsele?

Põsele – jaa.

Millised need olukorrad on?

Millised olukorrad... Näiteks kui esietendus „Luikede järv”, kus oli nüüd uus luik – jah, kindlasti andsin. Ma ei pea seda patuks, ta andis mulle ka.

Õnnitlus?

Jah – need on õnnitlused jah.

Kas olete mõnele oma naiskolleegile löönud käega vastu tagumikku?

Ma ei tea.. ei mäleta. Vist ei ole.

Aga on inimesi, kes ütlevad, et te olete.

No, väga hea, siis nad peavadki ütleva. Aga noh, tõesti, ma ei fikseeri, et ... see ei ole selline ettekavatsetud mõrv, et mul on plaan kedagi käega tagumikku lüüa.

Et see asi võib lihtsalt juhtuda?

Ma ei tea, ma tõesti ei tea. Kui praegu küsida, siis küll ei tule ette ühtegi juhtu.

Inimesed on öelnud, et kui sünnipäeval kallistatakse või visatakse nalja, siis see on sobiv. Ja tõepoolest, teatris töötavadki teatraalsemad inimesed. Aga asja probleem on selles, kui nalja tehakse sihilikult väljavalitute suhtes ebamugavalt ja kui teie algatate seksuaalse alatooniga naljade tegemist. See ei ole sobiv.

Aga siis on inimestel suu peas – neil on vaba voli rääkida. Ta võib alati öelda, et see ei ole okei.

Aga mis te arvate, miks nad teile seda ütleva pole tulnud?

Isegi kui minu juurde ei tule, siis nagu ma ütlesin, personalijuht on lähedalseisev isik, kes on töötaja ja tööandja vahel, kes peab balansseerima ja olema mõlema poole pealt. Mul ei ole ühtki pretensiooni tulnud personalijuhilt või juristilt.

Miks need inimesed siis ka personalijuhi juurde ei lähe? Kas on äkki mingi takistus? Neil on tunne, et nad ei saa rääkida neid asju, sest nende karjäär on ohus.

Ei. Ei. Meil ei ole kedagi sääraselt lahti lastud. Aga ... ma arvan, et saab [tulla rääkima]. Meil on olnud päris head personalijuhid, kes pigem on olnud töövõtja, kui tööandja poolel. Nad on olnud väga professionaalsed, aga paraku ära läinud, sest ma pole suutnud neid materiaalselt kinni pidada. Nende ukse taga on kogu aeg järjekord olnud. Ma arvan, et see nii ei ole. Seal käiakse märksa keerulisemate probleemidega, kui mõnda nalja arutada, sest inimeste elud on keerulised. Teater annab väga palju abi, ükskõik, kas see on seotud vähitablettidega või millega iganes.

Kas soovite veel millegi kohta kommentaari anda?

(Loeb taas - toim)

Ei-ei, ma ei katsu kellegi tagumikku ega rindu.

Mis alasti ujumine?! Ma ei räägi kellegagi ujumisest või kummiga seelikust või lukuga kleidist.

See on pahatahtlik. Keegi elab välja, ma ei tea, kes see on...

Need on mitme inimese lood!

Jah ma saan aru. Eks meil käib palju inimesi majast läbi. Väga palju.

Miks nad peaks praegu või miks pahatahtlikkus on tekkinud?

Töölepingu lõpetamine.

Siin on ka inimesi, kes on läinud omal tahtel. Jah, aga see on kõige keerulisem, et kui on töölepingu lõpetamne või kui on läinud omal tahtel, aga poolenisti sunniviisiliselt. Aga siin on sellist ridade vahel kättemaksu.

Selle eest, et nad ei saa siin majas enam töötada?

Jah. Sest aeg-ajalt on neil vaja langetada otsuseid, et neil on vaja majast ära minna, aga süda jääb siia. Ükskõik, on see koondamine, kolleegid, mida iganes.

Ma ei oska seda kommenteerida. See on hästi pahatahtlik. Aga kui ma vaatan, mis maailmas toimub, siis tundub, et see on väga pehme. Mida iganes tuuakse lauale. Ajakirjandus on kolmas võim.

Neljas ikka.

Täna on kolmas.

Nad on anonüümsed sel põhjusel, et nad töötavad endiselt kultuurivaldkonnas. Nad tunnevad, et juhul, kui te peaks nende peale vihastama, neil pole võimalik sel teel enam Eestis jätkata.

Aga mis mina siia puutun?

Te olete väga mõjuvõimas inimene selles valdkonnas.

Mina? Ei-ei.

Muidugi olete! Vanemuise teatrit juhtinud, Pärnus olnud tegev, üle Eesti.

Jah, olen matnud oma elu väga palju kultuuri – see on õige. Aga mul pole palju enam jäänud. Mina riigi teenimise lõpetan juba kahe aasta pärast. Ei mingit mõjuvõimsust. Mul ei ole ka [edasist] plaani. Kui covidist selle maja välja toon, olen ülesande täitnud. Mingit suuri plaane pole – räägin kaasa praegu veel, aga... olen siin majas töötanud peaaegu 40 aastat.

Elu on ümber saanud, aga noh jah, lapsi on – see on tore! Aga oma elu pole elada saanudki. Äkki jääb veel midagi, et saaks oma elu elada.

- PISITEKST -

●

See ei ole selline ettekavatsetud mõrv, et mul on plaan kedagi käega tagumikku lüüa

Olen töötanud selles majas peaaegu 40 aastat. Seda kõike ei saa mulle pähe tõmmata lihtsalt.

Sarnased uudised

[Kai Rüütel: minu hing elab mu hääles \(54%\)](#)

[kultuur.err.ee 09.06.2020](#)

[Katariina Ratasepp: „Minu ja Taavi pulmamarssi ei kuule kunagi, sest me pole peonimesed.“ \(59%\)](#)

[Õhtuleht 27.06.2020](#)

[Rahvusoper Estonia töötajad: direktor Aivar Mäe alandab ja ahistab naisi \(71%\)](#)

[Eesti Ekspress 22.06.2020](#)

[Rahvusoper Estonia töötajad: direktor Aivar Mäe alandab ja ahistab naisi \(74%\)](#)

[ekspress.ee 22.06.2020](#)

[INTERVJUU | Aivar Mäe vastab ahistamissüüdistustele: See on pahatahtlik. Tunnen ennast ära vaid hambaharjanaljas \(100%\)](#)

[tv.delfi.ee 22.06.2020](#)

